

«мини-города», принцип агломерирования, принцип перетекающего пространства, принцип «синтетичности» организма, принцип использования архитектурных символов и метафор, принцип «познание через развлечения», принцип аттрактивности.

Стоит отметить, что архитектура выставочных комплексов является также точкой притяжения для туристической достопримечательностью, одной из самых массовых точек привлечения туристов, так как обладает яркой образной выразительностью, максимально концентрирует отдых, зрелище и развлечение, оперативно реагирует на потребности времени: динамична, открыта к дальнейшему росту, изменению и совершенствованию. За счет постоянной смены экспозиций она не надоедает простому обывателю и не теряет свойств центра притяжения. Поэтому определяющим фактором организации выставочного пространства является принцип экспозиционности, определяющий ее визуальное и смысловое восприятие.

Формирование выставочного комплекса следует рассматривать, как новый эффективный прием повышения художественной и социально-экономической привлекательности современного города.

Грек М. О., здобувач,
*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, Україна*

КУЛЬТУРНИЙ ПРОСТІР МІСТА ЯК ОБ'ЄКТ ПІЗНАННЯ

У сучасному світі відбуваються глобальні зміни в соціальному і культурному середовищі. Місцем концентрації соціокультурних трансформацій стає місто як особлива організація простору, як своєрідний соціум, який об'єднує різні спільноти і субкультури, а також як центр політичного, адміністративного, економічного життя [1]. Місто завжди було і залишається одним з найсильніших і найглибших втілень культури.

Міста – це наочна історія людства. Вони займають важливе місце в історії взагалі і в історії культури зокрема. Ідея виникнення міста криється в інтуїтивному пошуку структур, які б зблизили людей. Місто, перш за все, є місце, причина і наслідок спілкування людей і лише потім розміщення їхніх помешкань.

Визначення терміну «місто» можуть бути дуже різні за змістом. Однак вихідні позиції вивчення міста обумовлені, зокрема, змістом тієї національної культури і специфікою того географічного ландшафту, в якому місто розвивається.

Місто і культура – поняття, невіддільні одне від одного, більш того, вони настільки взаємопов'язані, що можуть утворювати цілісний об'єкт пізнання. З одного боку, місто знаходить свій цілісний і в кожному випадку специфічний культурний вигляд завдяки перетворенню духовних якостей

городян в предметне буття міського середовища, в продукти матеріального, духовного і художнього виробництва, а з іншого, – закладений у ці продукти зміст повертається вихованням в духовні якості зростаючих в місті нових поколінь. Усе це здійснюється в процесі життєдіяльності людей.

Місто дає спостережливому досліднику найбільш виразний образ культури певного історичного простору і часу, оскільки воно вбирає в себе усю історію пов'язаної з ним країни і волю своїх громадян, що сконцентрована в народних реліквіях. У місті світ минулого «не змито» нещадним плином часу. Минуле просвічується в ньому всюди: в напрямку його вулиць, формах його площ, в силуетах його куполів і веж. Все накопичене століттями злито в єдине ціле у вигляді, який доступний кожному. Сучасну людину без перебільшення можна вважати «дитиною» міської культури. Отже, шлях до її пізнання лежить, на наш погляд, через уважне і різнобічне дослідження міста, яке є історично сформованим культурним організмом.

Місто як породження культури є універсальним простором збереження і осягнення загальних процесів її розвитку, тобто є одночасно і освітнім простором. Міська культура визначала і визначалася середовищем спілкування. Інша важлива характеристика міста полягає в тому, що воно представляє складну «живу» систему, в процесі освоєння якої особистість набуває досвіду існування в просторі культури, культурну компетентність.

Жителі міста творять культурне середовище міста як джерело добробуту і мимоволі та одночасно структурує і зміцнює громадянське суспільства. Джерелом традиції і розвитку культури є розвиток комунікативно-ландшафтного вигляду міст.

Місто – конструкція, зіткана з архітектури, комунікацій та культурних цінностей. Воно в сучасному суспільстві стає сенсом життя для людей, які творять його. Зовнішність міста, в свою чергу, відображає культуру, помисли, умонастрої, інтереси і плани на майбутнє його жителів [3].

Разом з тим, можна погодитись із думкою окремих фахівців, що міський простір являє собою територію, яка зберігає не стільки зв'язок в історії людських поколінь, що відображається в культурному ландшафті, скільки специфічні особливості функціональної взаємодії між групами людей, кожна з яких вирішує власне завдання, прагне задовольнити свої потреби та інтереси життєдіяльності. Завдячуючи соціокультурній інноваційній активності городян, міський культурний простір відрізняється мобільною мінливістю і внутрішньою мозаїчністю [2].

Міждисциплінарне дослідження культурного простору міста за допомогою, наприклад, освітніх подорожей або інтелектуальних прогулянок дає унікальну можливість з'єднання розрізнених фактів і відомостей в їх історичній мінливості, а саме місто уявити як модель світобудови. Інтерпретація його багатогранного життя в усіх проявах і взаємозв'язках може стати потужним стимулом інтелектуального і морального становлення і розвитку особистості.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бабаєв В.М. Роль міста в сучасному цивілізаційному розвитку / В.М. Бабаєв // Місто. Культура. Цивілізація: [Матеріали IV міжнар. наук.-теорет. Інтернет-конф., квітень 2014 р.]. – Х.: ХНУМГ, 2014. – С. 5–9.
2. Лебедева С.О. Город как социокультурное пространство / С.О. Лебедева // Известия Волгоградского государственного технического университета: межвуз. сб. науч. ст. – № 9(69) / ВолгГТУ. – Волгоград, 2010. – (Сер. Проблемы социально-гуманитарного знания. – Вып. 8). – С. 29–32.
3. Трубина Е. Город в теории: опыты осмысления пространства / Е. Трубина. – М.: Изд-кий дом «Новое литературное обозрение», 2011. – 520 с.

Гришина В. С., аспирантка

*Харьковский национальный университет городского хозяйства
имени А. Н. Бекетова, Украина*

ВЛИЯНИЕ ИНФОРМАЦИОННОГО ОБЩЕСТВА НА ФОРМИРОВАНИЕ ЛАНДШАФТНЫХ ОБЪЕКТОВ ГОРОДА

Начиная с XVI столетия человечество двигалось к механистической модели развития города как отражения новых мировоззренческих тенденций. Отходя от античного восприятия мира, где человек ощущал себя частью природы, был создан из тех же первичных элементов, как и все вокруг, человек перешёл к восприятию себя как самоценности, как высшего существа, которое отодвинуло природу и свое природное начало на второй план. Это отражает высказывание Мерло Понти о том, что «вещь и природа существуют только, когда их переживаю я или субъект, как я» [1, с. 150].

Формирование индустриального общества, воспринимавшего природу лишь как сырьё для удовлетворения собственных потребностей и нивелировавшего значение человека как личности, привело к ряду градостроительных проблем. Они отразились в ухудшении планировочной структуры города, отсутствии целостности городской среды, хаотичности застройки, колоссальном уплотнении тела города за счет снижения коэффициента зеленых насаждений и освоения территорий природных ландшафтных объектов.

Таким образом, целью исследования является обоснование необходимости изменения структуры ландшафтных объектов города как реакции на формирование и развитие нового информационного общества.

Становление информационного общества, концепция которого разрабатывалась Д. Беллом, У. Мартином, Э. Тоффлером и др., отразило новый этап развития человечества. Для информационного общества характерны: преобладание в структуре занятости специалистов сферы информационных услуг, возрастание значения информационного капитала и доминирование информационных технологий [2, с. 138]. Как и в период индустриализма, человек не является ключевым понятием данной